

Wu Jianren: Nový príbeh kameňa.

Kapitola 40: Vstup do civilizácie sveta snov pre veštbu. Ukončenie historického románu Nový kameň.

Přeložila Denisa Máchová

Ako už bolo povedané, len čo Baoyu uvidel Láskavca, ktorý vyzeral asi na 40 rokov, ten so srdečným smiechom povedal: „Presne tak, ale uhádol si len časť zo skutočného čísla.“

Baoyu sa hneď s veľkým prekvapením spýtal: „Čo to hovoríte?“

Láskavec povedal: „Môj nehodný vek dosiahol tento rok už 140 premárnených rokov.“

Baoyu neveriacky krútil hlavou, Láskavec so smiechom pokračoval: „Ja nie som skúšajúci na úradníckych skúškach, tak prečo by som potreboval zatajovať vek?“

Baoyu tiež so smiechom dodal: „Na úradníckych skúškach, tak tam sú len takí, ktorí si pár rokov uberú, nikto si nejaký ten rôčik nepridáva.“

Láskavec povedal: „V skutočnosti to vôbec nie je taká zvláštnosť, v budúcnosti ostatné krajiny budú študovať našu medicínsku vedu a tiež si budú môcť rovnakým spôsobom zachovať mladý vzhľad a predĺžiť život. Človek, avšak stále zakladá svoju životnú silu, tok krvi a dýchanie na zrodení, stačí len prísť na spôsob ako živiť zdravie človeka a udržať prúdenie krvi a dýchanie, aby sa nevyčerпали a to je zdrojom konštantnej životnej energie. Je potrebné pochopiť, že dĺžka ľudského života je nespochybniteľným poverením podstaty medicínskej vedy. Podobne ako stredná dĺžka života ľudí v ich krajine, tak je potrebné najskôr velebiť pravú podstatu vlastnej medicínskej vedy, akákoľvek je a prijať vlastnú hrubosť. A až to je smiešne!“ Keď si to Baoyu vypočul od vyše storočného, ktorý na tom nevidel nič prekvapivé, narastal v ňom pocit akoby jeho myseľ povstala.

Láskavec riekol: „Dni môjho voľna sa naplnili, je potrebné, aby som sa najskôr vrátil späť a podal hlásenie. Kam sa vydáš ty?“

Baoyu odpovedal: „Chcem sa vydať do dediny Sloboda, do rezidencie váženého pána Wenminga, pokloniť sa mu.“

Láskavec povedal: „Takže zajtra sa na krátku dobu rozdelíme. Poďme si ľahnúť skôr, zajtra veľmi skoro ráno vstávame.“ Následne sa všetci rozišli ľahnúť si do postele.

Baoyu sa prehadzoval a otáčal, ale zaspáť nemohol, opätovne sa posadil a zase si ľahol. Zrovna keď bol v polospánku, keď zazrel chlapca, ktorý držal v ruke list a povedal: „Posol počká na odpoveď.“ Keď Baoyu uvidel, že na vrchnej strane listu je jasne napísané: poslať do Ríše Civilizácie, Prvá Štvrť Ľudskosť – východ, východná vnútorná rezidencia, doručiť istému Jia a tak ďalej, a pri tom všetkom je to rukopis Wu Bohuia. Pre seba si pomyslel: „Ako len môže vedieť, že som tu?“ Keď rozpečatil list a prečítal si ho, tak zistil, že obsah listu hovorí o tom, že sa má urýchlene vrátiť do Šanghaja, kvôli urgentnej záležitosti.

Baoyu sa chlapca spýtal: „A posol?“

„Je vonku.“, odvetil chlapec.

Baoyu sa zdvihol, vyšiel smerom von a tam bol Huangfu. Keď Huangfu zočil Baoyua, obratne podišiel dva kroky vpred a pokojne ho požiadal: „Ponížene prosím pána, aby urýchlene prišiel do Šanghaja, kvôli naliehavej záležitosti.“ Baoyu prehlásil: „Počkaj ma, najmem expresný voz, ktorým pôjdeme.“

Huangfu namietol: „To nie je potrebné, už tu máme plne vybavené kone.“

Baoyu zbadal, že tam naozaj stoja dva kone, svižne vykročil priamo k jednému koňovi a nasadol naň, Huangfu tiež vysadol a nasledoval ho. Spustili uzdy a kone bežali hladko, ako s vetrom o preteky. Prešli niekoľko vysokých hôr, opakovane sa predierali cez trnitý podrast a bodľacie, šli popri mori, videli ukotvený parník. Baoyu pritiahnutím uzdy zastavil koňa, lebo chcel nasadnúť na parník a ísť ním, kto by si však bol pomyslel, že Huangfu nezachytí uzdu svojho koňa, vrúti sa priamo do mora a pritom rozbúri vlny na mori pri cvale vpred. Baoyu bol veľmi spokojný, tiež povolil uzdu, nasledoval ho, a ako očakával, tak aj jeho kôň rovnako cválal po hladine mora. Sám pre seba si pomyslel: „V minulosti som počul ľudí hovoriť o koňovi, ktorý je schopný denne prejsť tisíc li a prekročiť vodu, prejsť hory akoby to bola rovina. Predtým tomu neveril, ale naozaj je to skutočné.“

Oba kone dlho bežali a skratkou dorazili do Šanghaja. Wu Bohui ich radostne privítal a povedal ešte nemálo iných vecí a keď to bolo vhodné, tak sa ho Baoyu spýtal o akú urgentnú záležitosť sa jedná. Bohui so smiechom povedal: „Žiadna urgentná záležitosť nie je, avšak

veľmi dlho sme sa nevideli, preto som ťa požiadal, aby si prišiel, aby sme sa mohli porozprávať, a okrem toho ešte precestovať všetky miesta s tebou.

Baoyu mu na to povedal: „Odkedy som navštívil Ríšu Civilizácie, a tam videl všetko to, čo je najlepšie, kam by som mal ešte cestovať?“

Wu Bohui povedal: „Ty o tom vlastne nevieš, ale po tvojom odchode vyšlo najavo mnoho nových skutočností. Po návrate cisárskeho dvora boli vydané nové politické nariadenia, všetky zhuba okolo roku wuxu. Avšak aj keď mal rok wuxu silu blesku a rýchlosť svetla, tak reakcia bola len pomalá a teda nie veľmi efektívna. Zrazu, aby Američania dosiahli zákaz zabráňujúci Číňanom vstup do krajiny, tak v čase finálnej úpravy dohody boli čínske obchodné a vedecké kruhy zakázané cez ich výrobky, v skutočnosti však šlo o systém, ktorý mal úplne zakázať Číňanov a tí preto diskutovali o bojkote a na oplátku nepoužívali americké výrobky. Zo Šanghaja vzišla iniciatíva a všetky prístavy v každej provincii naraz spolupracovali bez toho, aby sa museli stretnúť alebo rečniť. Nasledujúcich niekoľko mesiacov neprešiel deň bez toho, aby stále dokola prichádzali listy a telegramy. Táto záležitosť sa dostala až do Pekingu a keď vláda počula túto novinku, zistila, že pravá podstata čínskeho ľudu je dobrá.

Práve keď bolo vydané memorandum s jednotlivými bodmi, hovorilo sa, že takto nejasne presadzovaná nová politika spôsobí, že nebude vôbec efektívna. Bolo nevyhnutné najskôr zriadiť ústavný štát a až potom by bola použiteľná. Keď sa pozrieme na príklad rusko-japonských vojnových bojov, Japonsko, ktoré je síce malá krajina, vyhralo a Rusko prehralo aj napriek tomu, že je veľkou krajinou. Japonci nemajú žiadne zvláštne bojové schopnosti, ale sú ústavným štátom, sú autokraciou. Táto vojna nebola malým víťazstvom, bolo to veľké víťazstvo ústavného zriadenia a autokracie.

Po tom ako vyšlo memorandum, aj cisársky dvor pocítil porozumenie, obrátil svoje myslenie a začal podporovať vznik ústavného štátu, len nemal kde začať. V dôsledku toho hneď vyslal piatich ministrov do zahraničia, aby skúmali a študovali konštitučnú vládu. Piatí úradníci sa jednotlivo vydali do sveta, strávili tam veľmi dlhý čas, preskúmali každý kút každej krajiny a všetkému porozumeli. V každom hlavnom meste zriadili úrad pre konštitučnú vládu, päť úradníkov deň čo deň prichádzalo do úradu a vzájomne porovnávali ústavy, ktoré priniesli. Ak bola jedna časť ústavy z Anglicka dobrá, tak použili tú, a ak bola dobrá iná časť z Japonska, tak použili tamtú. Okrem toho, ak bolo niečo pre Čínu nepoužiteľné, tak to

vynechali. Ak ostatné krajiny ešte nemali definované niečo, čo Čína potrebovala, tak si to sami pridali, aby Číne nič nechýbalo. Všetko uvážili ako najlepšie vedeli, a až potom verejne vyhlásili ústavu. Podľa očakávania, efektívnosť ústavného štátu bola zázračne rýchla, ani nie za niekoľko hodín vzalo celé územie Číny na seba novú podobu.

A čo súčasný Šanghaj, je prísť doň rovnaké ako v minulosti? Nie je, ani trochu. Právo na extra teritorialitu bolo zrušené, Šanghaj bol tiež zdemolovaný, v samotnom meste a aj v južných mestách boli otvorené obchodné centrá tvoriace priamu spojovaciu dopravnú tepnu s oblasťou úradu výroby. Wusongský trh sa tiež stal veľmi živým miestom, Pudong otvoril konferenčnú sieň a v súčasnej dobe sa tam začína Svetová výstava Expo. Pozývam ťa prísť sa pozrieť, to je po prvé. Dostať možnosť navštíviť túto Svetovú výstavu je naozaj veľmi ťažké, musíš ju určite vidieť. Po druhé, musíš vidieť Svetovú mierovú konferenciu. V súčasnosti sa stretnutia ohľadom otázok mieru všetkých krajín odohrávajú v Číne a čínsky cisár bol zvolený predsedom tohto zhromaždenia. Pred pekinskou bránou Yongding je už vybudované jedno obrovské zhromaždisko. Po tom, ako sa tu otvorila výstava Expo, uskutočnilo sa aj prvé zasadanie Mierovej konferencie. Po vzhliadnutí výstavy sme jeden krát šli do Pekingu.“

Baoyu akoby bol v tranze povedal: „Súčasnosť patrí Číne?“

Bohui odpovedal: „Videli sme predsa svetovú výstavu.“ Ako hovoril, ťahal Baoyua smerom von. Hneď ako vyšli pred bránu, ocitli sa na zhromaždisku, každý štát mal pridelenú svoju adresu, vybudovaný svoj dom a vystavený tovar všetkého druhu. Tiež každá provincia Číny má na zhromaždisku svoje miesto, je tam veľmi rušno a taktiež neuveriteľný a zvláštny ručne vyrobený tovar, to nekonečné množstvo nie je ani možné slovami opísať.

Baoyu tam naozaj videl novo vydané knihy čínskeho štátneho nakladateľstva, keď zrazu v popredí zbadal Dongfang Wenminga. Baoyu zložil knihu dolu a chcel s ním ísť hovoriť, ale ten ktovie kam zmizol. V okamžiku sa jeho telo ocitlo na parníku, ktorý sa plavil veľmi rýchlo a hladko. Po oboch brehoch videl len vysoké a veľké budovy, komíny vyzerali ako les a bez toho, aby si uvedomil, že hovorí nahlas sa spýtal: „Kde to je?“ Nikdy tam nebol.

Bohui, ktorý to náhodou zozadu začul mu odpovedal: „Tu, to je predsa Dlhá rieka.“

Baoyu otočil hlavu a opýtal sa: „Oba brehy Dlhej rieky sú tak zastavané?“

Bohui mu povedal: „Ty to ešte nevieš? V súčasnosti, od rieky Wusong až po rieku Hankou sú oba brehy celé továrňou Číny, továrne sú vystavané jedna vedľa druhej.“

V tom okamžiku loď vplávala do rieky Hankou. Ani nevedel ako a telo bolo na vlaku. Tých desať vagónov uháňalo s vetrom o preteky, po oboch stranách bol morušový les, čajové plantáže, ryžové polia, pšeničné polia a všetko to vyzeralo akoby to uháňalo smerom vzad. Ľudia jeden za druhým vystúpili z vlaku a s nimi aj Baoyu. Zdvihol hlavu, poobzeral sa a na kraji cesty uvidel obrovský dom s dvorom. Na dvore bola vysoko vztýčená vlajková žrd' a na nej zavesená žltá vlajka s drakom, ktorá sa trepotala vo vetre. Okrem toho tam ešte bolo aj dlhé lano, ktoré sa ťahalo od vrcholu žrde až na vrh malej loďky a na ňom zavesené vlaky všetkých národov z piatich kontinentov. Keď sa pozrel na vchod tej budovy, uvidel vysekaný názov „Svetová mierová organizácia“, všetky slová sa mihali na zlatom podklade, odrážali slnečné svetlo, veľmi to oslňovalo oči.

Baoyu krokom vošiel dnu, videl len to, že je tam vybudovaná veľká konferenčná miestnosť, Číňania aj cudzinci sedeli v plnej miestnosti nedalo sa ani určiť koľko ľudí tam vlastne je. Sedeli tam veľmi dlho potichu a nevydali ani len hlások.

Zrazu začuli zvuk zvončeka a niekto Baoyuovi s vášňou zašepkal do ucha: „Predseda, ktorý tu získal moc, je čínsky cisár.“

Baoyu otočil hlavu a uvidel, že to s ním hovorí Bohui. Práve keď mu šiel odpovedať, keď sa ozval ohlušujúci hromový aplauz. Baoyu sa zaujato díval smerom k rečníckym miestam a všimol si, že vystupujúci je Dongfang Wenming a prejav znel takto:

„Dnes je prvý deň zasadania Svetovej mierovej konferencie a Mongolsko sa voľbou všetkých ostatných štátov stalo prezidentom tejto asociácie. Zišli sa tu zastupitelia všetkých štátov sveta, prišiel osobne aj samotný cisár a delegácia vysokopostavených zastupiteľov politických strán. Ja, nehodný, som bol zvolený prezidentom tejto asociácie. V prvom rade musím oznámiť úlohu tejto spoločnosti a následne všetko prediskutovať s vodcami a štátnikmi všetkých krajín a nájsť spoločné riešenie. Táto konferencia bude známa ako mierová konferencia. Ale aby sme mohli otvoriť túto konferenciu, je potrebné si jasne zdefinovať, čo to mier vlastne je.

Mierová konferencia neusiluje len o svetový mier, ale aj o mier v každej krajine, je to medzinárodná otázka, škála je veľmi malá, presiahnuť vrchol by znamenalo nielen vojenskú provokáciu. Táto mierová konferencia má poslúžiť všetkým národom sveta k dosiahnutiu mieru, ale každá krajina a každá vláda musí na seba zobrať záväzok udržiavania mieru. Či už červená, čierna alebo hnedá rada, všetky ľudské rasy sú si rovné a musí sa s nimi rovnako aj

zaobchádzať, nesmú byť tyranizovaní vládou alebo národom. Je to ochrana pre ľudstvo a nikdy nesmie byť zneužitá. Ak existujú nejaké etniká, ktoré nedosahujú úroveň nášho národa, je povinnosťou jednotlivca aj spoločnosti poskytnúť im vzdelanie.“

Keď toto Baoyu počul, aj on sa bez rozmýšľania pridal k hromovému aplauzu ostatných prítomných v sále. Predseda ďalej pokračoval: „Nezáleží na tom, či je niekto príslušníkom inej rasy alebo je odlišný, záleží len na nás a našej sile, aby títo ľudia neboli nechutne šikanovaní a ponižovaní. Po tejto konferencii nastane koniec presadzovania vlastnej moci silou a bude sa implementovať pacifizmus.“

Zhromaždenie opäť zaburácalo potleskom. Baoyu sústavne tleskal a k tomu dupal nohami. Kto mohol vedieť, že pri jednom dupnutí sa mu noha prepadne do prázdna a on sa prepadne hlboko do prázdna, pred očami sa mu zatmelo a od strachu sa mu po celom tele vybehol studený pot. Keď nedobrovoľne otvoril oči, uvedomil si, že celý čas spal v posteli v hosťovskom dome Dongfang Wenminga a že všetko to bol len obrovský sen.

Pozrel sa na časový prístroj, bol už čas *yin* (3.-5. hodina ranná) prvej štvrtiny prvého mesiaca *zheng* a deň ešte nebol úplne jasný. Keďže pociťoval horúčosť a sucho, vstal z postele a vyšiel von, aby si odpočinul v chládku. Keď vyšiel von, zistil, že Dongfang Wenming je už hore a pozerá sa na lotosy vo dvore.

Baoyu povedal: „Vážený pán vstal veľmi skoro.“

Wenming mu odpovedal: „Starý muž ako ja sa stále musí učiť tichu a vždy skoro uľahnúť do postele a skoro z nej vstať. Synu, čo primälo teba vstať tak skoro?“

Baoyu priznal: „Náhodou som sa zobudil a tak som vstal. Vstávať tak skoro ako ste vstali vy, vážený pane, je preda len veľmi ťažké.“

Vo dvojici sediac vo dvore na porcelánovej lavičke viedli rozhovor. Wenming sa spýtal: „Synu, bol si minulej noci na nejakom mieste, kde si sa so mnou stretol?“

Baoyu odpovedal: „Naozaj si nespomínam, ale zaprisahávam vás, vysvetlite mi to, prosím.“

Wenming si povzdychol: „V ten rok, keď zomrela tvoja babička, Shi Taijun, uprostred pohrebných obradov, neprišiel náhodou nejaký špeciálny hosť, synu?“

Baoyu otočil hlavu a spomínajúc povedal: „Nebol tam žiadny zvláštny hosť.“

Wenming bol neodbytný: „Ešte raz sa poriadne zamysli, nezastavil sa vo vašej rezidencii náhodou nejaký príbuzný alebo priateľ?“

Baoyu opätovne zamyslel a odpovedal: „Bol tam len niekto z rodiny Zhen z Jinlingu.“

Wenming povedal: „To je ono. Shiweng sedel na slamenej rohoži, ktorá bola na zemi. Stretli sme sa, nebolo by bývalo vhodné sedieť formálne. Shiweng bol hanblivý, skromný a nerád vychádzal von, predsa sme o tom hovorili. Ako si na to už mohol zabudnúť?“

Baoyu s veľkým prekvapením zvolal: „Si starší brat Zhen Shi! Ako to, že si už starý a máš priezvisko zložené z dvoch znakov, ktoré obsahujú aj znak Dong?“

Wenming vysvetľoval: „Dongfang je moje pôvodné meno. Rod Zhen však nemal dediča a preto som sa stal strýkovým dedičom. Neskôr sa však do rodu Zhen narodil ich vlastný syn a mňa vrátili domov. V tom roku, keď sme sa stretli, som prehodil pár viet o ekonomike, ale podľa tvojho výrazu tváre sa ti to nepáčilo. To mi napovedalo, že môj brat nemá rovnaké záujmy ako ja. Prekvapivo, sme sa po pár rokoch stretli zase. Ale brat je ľahkovážny, nikdy nevedel ako sa s vecami má popasovať, viackrát si nechal veci svojvoľne plynúť a tvoja tvár si uchovala svoju pravú podstatu. Ja som život prežil a preto dnes vyzerám ako vyzerám a preto si ma nespoznal, keď sme sa stretli.“

Ako Baoyu počúval, cítil akoby náhle precitol, konečne začínal rozumieť a sám pre seba si pomyslel: „Keby to nespomenul, všetko toto by bolo bývalo ostalo zabudnuté. Pôvodne som sa chcel najskôr pokloniť nebesiam a až potom sa objaviť, ale na moje prekvapenie ma oficiálna práca v úrade úplne pohltila a všetko sa stalo len prázdny sľubom. Aj keď teraz nie je ten najlepší čas, musím ísť do dediny Sloboda a uchýliť sa pod jej ochranu.“ Kým takto rozmýšľal, vstal aj Láskevce. Umyl sa a obliekol, opláchol si tvár a ruky a potom sa chcel vrátiť podať hlásenie.

Baoyu chcel ísť do dediny Sloboda a odchádzal spolu s Dongfang Wenmingom, spoločne si prenajali jeden rýchly koč. Baoyu držiac Láskevcovu ruku povedal: „Aj keď sme sa stretli len náhodou, bol si pre mňa obrovskou podporou a pomocou a neviem kedy sa zase stretieme. Tvoj mladší brat má jednu vec, ktorú by ti chcel dať ako dar. Aj keď to nie je poklad, je to veľmi vzácne, ani nefrit, ani kameň, je to vec, ktorú som pri narodení držal v ústach. Nechaj si to alebo to daruj do múzea, nech to ľudia obdivujú.“

Ako dohovoriť, podal ten „vzácný nefrit komunikujúci s duchmi“ Lao Shaonianovi, ktorý ho prijal a bez prestania mu s obdivom ďakoval. Ukázalo sa, že Jia Baoyu bol okupovaný Zhen Baoyuom, kvôli svojmu želaniu, ktoré mal k nebesiam. Ako zanechal tú vec, ktorá nielen že nemala žiadne využitie, navyše stačil len pohľad na ňu a človek bol smutný. Bolo lepšie ju nevidieť a preto ju dal Lao Shaonianovi ako dar a sám nastúpil do rýchleho kočiara, ktorý sa vydal smerom k dedine Sloboda.

Keď Láskavec prijímal „vzácný nefrit komunikujúci s duchmi“ nemohol zakryť svoje prekvapenie. Nastúpil do rýchlokoča a po ceste sa hral s nefritom. Keďže počasie bolo spaľujúco horúce, otvoril na koči okno, oprel svoje telo o okno a užíval si chládok a v ruke naďalej držal nefrit komunikujúci s duchmi a pohrával sa s ním. Znenazdania stratil kontrolu nad rukou a nefrit komunikujúci s duchmi spadol dole.

Láskavec rýchlo zakričal, aby zastavili a zároveň očami sledoval nefrit, ale videl len ako čím ďalej padá, tým viac sa zväčšuje a padal stále ďalej a bolo jasne vidieť ako spadol do diery v hore. Rýchlokoč prišiel k úpätiu hory, kde zastavil, láskavec poznal tú horu, bola v okrese vo východnom renzi v obvode sto tisíc a meno hory bolo Lingtai Fangcunshan. Keď dorazil k diere, uvidel, že je to horská jaskyňa a nad vchodom mala vyrytých päť znakov: „Jaskyňa nakloneného mesiaca a Orionovho pásu“.

Bolo to jedno z miest, kam Láskavec často chodil. Pokúšal sa nájsť v nej nefrit komunikujúci s duchmi, ale nebol tam ani len tieň. Jediné čo videl bol obrovský vertikálny kameň zvláštneho tvaru, vytvarovaný naozaj jedinečne. Kľúčom k pochopeniu bolo množstvo znakov vyrytých na hladkom povrchu kameňa. Ako Láskavec čítal, videl, že je to obdivuhodné životné dielo, ktoré má určite okolo stodvadsať-stotridsať tisíc znakov a sám pre seba si povedal: ‚Majstrovské dielo takejto kvality je ukryté tu hlboko v horách, ľudia si ho nemôžu prečítať a pritom by si toto dielo naozaj zaslúžilo ocenenie. Akoby som mohol neopísať si ho a neukázať ho ľuďom?‘

Ale keďže nemal pri sebe papier ani štetec, tak sa rýchlo vrátil do rýchlokoča, odviezol sa do mesta, kde všetko potrebné kúpil a vrátil sa späť. Opäť sa pozrel na povrch kameňa a všimol si, že okrem príbehu, ktorý tam bol už predtým pribudla zozadu na kameň aj pieseň. Slová piesne boli nasledovné:

‚V srdci Fangcunu, ach, je miesto, ktoré sa nazýva Ling – Horou duše, Fangcun vyzerá, ach, ako naklonený mesiac a Orionov pás. Vo svojom vnútri má vec, ach, ktorá dokáže

komunikovať s duchmi, komunikácia s duchmi, ach, je esenciou celého života. Rešpekt a úctu maj stále na pamäti, ach, buď pozorný pri sledovaní chorôb tvojej krajiny, ach, buď iskrou oddanosti. Žalostné, ach, žalostné sú záležitosti tohto sveta, ach, len smútenie ostáva ďalšej generácii. Pomoc od nebies nie je možná, ach, čas, príliv a ani odliv na nikoho nečakajú, myši je všade veľa a preháňajú sa voľne, ako sa im zapáči. Chcel by som, aby moje uši nepoznali nič prehnuté, aby som nimi mohol počúvať! Chcel by som, aby sa moje oči dívali nevinne, aby som ich nemusel zatvárať! Morálka nesmie zomrieť, duch sa nesmie utrápiť k smrti, keď ja v pokoji a tme odídem, ach, neoficiálna história bude zaplatená výkrikom nespravodlivosti.'

Keď láskavec odpísal text, vzal ho a vydal sa na spiatočnú cestu. Keď myslel na to, že ten príbeh dá do tlače, aby sa rozšíril do sveta a stal sa známym, zároveň sa bál, že toto jedinečné dielo bude príliš tajomné a hlboké a ľudia nebudú schopní ho plne pochopiť. Navyše z pohľadu konfuciánskej náuky sú tam idey, ktoré sú len dohadmi, vysvetlenia sú zmätočné a prevracajú skutočnosť naruby. V dôsledku toho sa rozhodol, že bude pracovať nielen cez deň v úrade, ale bude pracovať aj v tichu noci práve na tomto majstrovskom diele, hľadať jeho zmysel, zmení štýl písania a použije čisto Baihua a bude dúfať, že sa tento príbeh prihovorí všetkým, vzdelancom aj obyčajným ľuďom a nazve ho „Nový príbeh kameňa“. Z kameňa, ktorý ostal ako zvyšok bohyni Nüwe sa z vrcholu obrovskej hory premiestnil na hranice hory Lingtaifangcun do jaskyne nakloneného mesiaca a Orionovho pásu.

Drahí čitatelia, ak mi neveríte, prosím vás, aby ste sa šli osobne pozrieť na to miesto a presvedčili sa, že vám naozaj neklamem. Avšak je zároveň potrebné byť zo všetkých síl čestný, milovať svoju vlasť, všetko v nej a jej vznešených mužov, všetkými silami uctievať bohov a ochraňovať esenciu a to najlepšie z nášho národa pretože len tak je možné tam dôjsť a vidieť to.

Ale ak by to bol človek, ktorý by požíral exkrementy a podliezal cudzím mocnostiam, tak taký človek, to majstrovské dielo nikdy neuvidí, aj keby prišiel k hore Lingtaifangcun a do jaskyne Nakloneného mesiaca a Orionovho pásu. Rozumiete z akého dôvodu? Toto jedinečné dielo bolo pripravené, aby ho čítali muži a nie otroci, bolo pripravené na čítanie pre čestných mužov a nie pre obyčajných ľudí. Takže všetci podlízaví otroci, ktorí sú požieračmi exkrementov po cudzincoch, obyčajní ľudia, ktorí tam prídu uvidia na povrchu kameňa len pár naklonených, oblých znakov vybočujúcich do strán, ktoré hovoria:

All Foreigners thou shalt worship;
Be always in sincere friendship.
This the way to get bread to eat and money to spend.
And upon this thy family's living will depend;
There's one thing nobody can guess:
Thy countrymen thou canst oppress.

V preklade:

Budeš cudzincov všetkých uctievať;
Úprimné priateľstvo hľad' vždy zachovať.
Touto cestou získaš chlieb na obživu a peniaze na míňanie.
Práve o toto opierať sa bude rodiny tvojej trvanie;
Je tu jedna vec, ktorú sa nikto nemôže dovtípiť:
Svojich krajanov nesmieš utlačiť.